



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **HELVET GROUP a.s.**, se sídlem Vodičkova 791/41, Praha 1, právně zast. Mgr. Marianem Vařečkou, advokátem, se sídlem Holandská 878/2, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina, odboru ekonomickému**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.2.2011, č.j. KUJI14225/2011, OE 22/2011, rozhodnutí žalovaného ze dne 25.2.2011, č.j. KUJI14221/2011, OE 22/2011, rozhodnutí žalovaného ze dne 17.8.2011, č.j. KUJI71562, OE 83/2011 a rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2011, č.j. KUJI87157/2011, OE 95/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru ekonomického ze dne 25.2.2011, č.j. KUJI 14225/2011, OE 22/2011, **s e z a m í t á.**
- II. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru ekonomického ze dne 25.2.2011, č.j. KUJI 14221/2011, OE 22/2011, **s e z a m í t á.**
- III. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru ekonomického ze dne ze dne 17.8.2011, č.j. KUJI 71562, OE 83/2011, **s e z a m í t á.**

- IV. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru ekonomického ze dne 27.10.2011, č.j. KUJI 87157/2011, OE 95/2011, **s e z a m í t á**.
- V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 27.4.2011 se žalobce ve věci vedené pod sp. zn. 30Af 72/2011 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.2.2011, č.j. KUJI14225/2011, OE 22/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Městským úřadem Pelhřimov, odborem finančním ze dne 27.12.2010, č.j. OF/694/2010-10 (dále jen „platební výměr správce poplatku“) a platební výměr správce poplatku byl potvrzen. Platebním výměrem zvýšil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za 3 ks jiného technického herního zařízení, za období od 1.10.2010 do 31.10.2010 a za 1 ks jiného technického herního zařízení, za období od 10.11.2010 do 31.12.2010, celkem byl místní poplatek vyčíslen částkou 35.654,- Kč.

[2] Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 27.4.2011 se žalobce ve věci vedené pod sp. zn. 30Af 73/2011 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.2.2011, č.j. KUJI14221/2011, OE 22/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Městským úřadem Pelhřimov, odborem finančním ze dne 27.12.2010, č.j. OF/694/2010-9 a platební výměr správce poplatku byl potvrzen. Platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za 3 ks jiného technického herního zařízení, za období od 1.10.2010 do 31.10.2010 a za 1 ks jiného technického herního zařízení, za období od 10.11.2010 do 31.12.2010, celkem byl místní poplatek vyčíslen částkou 17.827,- Kč.

[3] Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 10.10.2011 se žalobce ve věci vedené pod sp. zn. 30Af 153/2011 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.8.2011, č.j. KUJI71562, OE 83/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Městským úřadem Pacov, odborem finančním ze dne 20.6.2011, č.j. MP/08212/2011/FO/SM a platební výměr správce poplatku byl potvrzen. Platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za 10 ks jiného technického herního zařízení, za období od 1.1.2011 do 31.3.2011, v částce 50.000,- Kč.

[4] Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 28.12.2011 se žalobce ve věci vedené pod sp. zn. 30Af 302/2011 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2011, č.j. KUJI87157/2011, OE 95/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu

výměru vydanému Městským úřadem Pacov, odborem finančním ze dne 31.8.2011, č.j. MP/11376/2011/FO/SM a platební výměr správce poplatku byl potvrzen. Platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za 6 ks jiného technického herního zařízení, za období od 1.4.2011 do 8.6.2011 a za 4 ks jiného technického herního zařízení, za období od 1.4.2011 do 9.6.2011, celkem byl místní poplatek vyčíslen částkou 38.140,- Kč.

[5] Usnesením zdejšího soudu ze dne 8.3.2013, č. j. 30Af 72/2011–97, bylo rozhodnuto o spojení věcí vedených pod sp. zn. 30Af 72/2011, 30Af 73/2011, 30Af 153/2011 a 30Af 302/2011 ke společnému řízení a jejich následnému vedení pod sp. zn. 30Af 72/2011. Důvodem jejich spojení byla obsahová totožnost uplatněných žalobních námitek, hospodárnost a rychlost řízení.

II. Obsah žalob

[6] První uplatněnou námitkou je námitka směřující proti legislativnímu procesu přijetí novely zák. č. 183/2010 Sb., kterou byl novelizován zák. č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře sportu“), a dále touto novelou byla s účinností od 16.6.2010 současně schválena novela zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), kterou byl nově zaveden místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, konkrétně ust. § 1 písm. g), § 10a odst. 1, § 10a odst. 2 a § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích. Podle žalobce byl legislativní proces přijetí novely č. 183/2010 Sb. zákona o podpoře sportu v rozporu s ústavním pořádkem, jelikož pozměňovací návrh, na základě, kterého došlo k novelizaci ust. § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích se netýkal téhož předmětu návrhu, který byl v legislativním procesu projednáván (zákon o podpoře sportu), ale byl přijat tzv. „neblahou praxí přílepků“.

[7] Podle žalobce je text novely č. 183/2010 Sb. nesrozumitelný, neboť používá pojem výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, přičemž v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích odkazuje na zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), ve kterém však definice pojmu „jiné technické herní zařízení“ není obsažena. S odkazem na § 2 písm. j) a § 17 odst. 1 zákona o loteriích je jiné technické herní zařízení příbuzné výhernímu hracímu přístroji, který dle § 17 odst. 1 zákona o loteriích je kompaktním a funkčně nedělitelným technickým zařízením. Kompaktnost je dle žalobce ve smyslu celistvosti jednoznačná a funkční nedělitelnost průběhu sázkového procesu od vkladu finančních prostředků do hry, uzavření sázky, průběh hry a její výsledek ve smyslu výhry nebo prohry.

[8] Nezákonnost platebních výměrů shledává žalobce v tom, že platebními výměry byl vyměřen poplatek za povolené interaktivní videoloterijní terminály, které však nelze považovat za kompaktní funkčně nedělitelné technické zařízení ve smyslu zákona o loteriích.

Za kompaktní funkčně nedělitelné technické zařízení je naopak dle žalobce třeba považovat pouze centrální loterijní systém jako celek, což vyplývá i z povolení o provozu loterie nebo jiné obdobné hry vydané Ministerstvem financí (CLS je funkčně nedělitelným technickým zařízením). Centrální loterijní systém řídí veškeré herní procesy a rozhoduje o všech výhrách, které pak pouze zobrazuje na interaktivních videoloterijních terminálech. Interaktivní videoloterijní terminál slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterijního systému. Centrální jednotka se navíc fyzicky nachází jinde než koncové videoloterijní terminály. Správce daně upřednostněním nesprávného výkladu před jiným možným výkladem zatížil žalobce poplatkovou povinností nad rámec zákona a jeho postup je tak v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

[9] Žalobce dále zpochybňuje závěry Metodického sdělení Ministerstva financí vydaného odborem 26 Majetkové daně, daň silniční, poplatky a oceňování dne 6.8.2010 (dostupné na webových stránkách Ministerstva financí ČR) ohledně vymezení pojmu „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ a pojmu „technické herní zařízení“

[10] Žalobce nesouhlasí se závěry Ministerstva financí uvedenými v Metodickém sdělení ze dne 6.8.2010, že předmětem místního poplatku dle § 10a odst. 1 věta první zákona o místních poplatcích jsou povolené hrací přístroje a jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí, přičemž pojem provozovaný je třeba vztahovat pouze k výherním hracím přístrojům a povolená technická zařízení jsou předmětem poplatku bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoli. Dle žalobce se naopak pojem „provozovaný“ má vztáhnout i na „jiné technické herní zařízení“. Pokud by názor zastávaný odborem 26 Ministerstva financí byl respektován, znamenalo by to zpoplatnění již samotného aktu povolení provozu loterií. Jeden správní akt by tak byl zatížen dvojnásobnou odvodovou povinností.

[11] Pro posouzení pojmu povolený a provozovaný žalobce poukazuje na obecně závazné vyhlášky města Pelhřimov č. 4/2010 a města Pacov č. 4/2010. Obecně závazná vyhláška města Pelhřimov č. 4/2010 vymezuje předmět poplatku v § 2 tak, že „*poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, které jsou v provozu*“. Obecně závazná vyhláška města Pacov č. 4/2010 pak v čl 2 odst. 1 stanoví, že „*poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každé jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí*“. Správce poplatku tak žalobci v platebním výměru nezákonně stanovil místní poplatek za zařízení, která sice byla povolena, avšak nebyla dosud umístěna do provozu. Obecně závazné vyhlášky města Pelhřimov č. 4/2010 a města Pacov č. 4/2010 překročily rozsah zákonného zmocnění, tj. obecně závaznou vyhláškou stanovit poplatek za provoz jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí. Pro srovnání žalobce uvádí obecně závazné vyhlášky Statutárního města Teplice č. 4/2010 a č. 5/2010, kde je vázán vznik poplatkové povinnosti na uvedení herního zařízení do provozu.

[12] Jelikož je ustanovení zákona nejasné a umožňuje podle žalobce dvojí výklad, měl být aplikován výklad pro žalobce mírnější. Postupem žalovaného došlo k porušení zásady *in dubio mitius* či *in dubio pro libertate* - v pochybnostech ve prospěch poplatníka.

III.

Vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný v písemných vyjádřeních k žalobě uvedl, že argumentace proti ústavnosti novely zákona o místních poplatcích neobstojí a je do doby případného rozhodnutí Ústavního soudu bezpředmětná. Pojem „jiné technické herní zařízení“ je třeba primárně vykládat pomocí standardních výkladových metod. Je zřejmé, že uvedený pojem je nutno vykládat podle a v souladu se zákonem o loteriích. Není možno konstatovat, že by pojem „jiné technické herní zařízení“ nebylo možné vyložit, či že by tento pojem byl nejasný. Pokud je pomocí určitého zařízení, které je technické, provozovaná loterie a jiná podobná hra a nejedná se výherní hrací přístroj, je možné takové zařízení zařadit pod pojem „jiné technické herní zařízení“. Předmětem poplatku se stává každý ministerstvem povolený koncový interaktivní videoloterijní terminál. Metodické sdělení ministerstva financí odpovídá vystoupení předkladatele, který návrh novely zákona o místních poplatcích odůvodnil. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV.

Obsah jednání před soudem dne 26.3.2013

[14] K námitce protiústavnosti legislativního procesu přijetí novely zák. č. 183/2010 Sb. žalobce uvedl, že tato otázka již byla vyřešena před Ústavním soudem, který legislativní proces přijetí novely zákona č. 183/2010 Sb. neshledal protiústavním. Žalobce již nebude touto námitkou dále argumentovat. V námitce nesrozumitelnosti definice pojmu „jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ žalobce setrvává na názoru uvedeném v žalobě, že pod tento pojem nelze videoloterijní terminál podřadit. K námitce problematiky zpoplatnění videoloterijních terminálů z hlediska jejich provozu nebo povolení uvedl, že mohou být zpoplatněny pouze provozované a nikoli povolené. Povolován je totiž pouze centrální loterijní systém a ne jednotlivá koncová herní zařízení. Jedním platebním výměrem správce poplatku navýšil místní poplatek pro jeho pozdní úhradu. Tento postup správce daně považuje za příliš tvrdou sankci citelně zasahující hospodářskou činnost žalobce. K námitce, že videoloterijní terminál nespadá pod pojem jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu předložil žalobce k důkazu dopisy mezi ministerstvem financí a Elektrotechnickým zkušebním ústavem ze dne 3.6.2010, 7.6.2010 a 28.6.2010, odborné vyjádření soudního znalce z oboru elektrotechniky a kybernetiky Ing. Josefa Kyncla a stanovisko Institutu kontroly ze dne 28.2.2012.

[15] K důkazu byly při jednání před soudem čteny kopie listin – korespondence mezi ministerstvem financí a Elektrotechnickým zkušebním ústavem, s.p. z 3.6., 7.6., 15.6., 28.6. a 30.6.2010, týkající se problematiky výkladu pojmu „technické herní zařízení“ pro účely zpoplatňování místním poplatkem, stanovisko Institutu kontroly, obecně prospěšné společnosti ve věci právní úpravy povolování sázkových her provozovaných prostřednictvím centrálního loterního systému s interaktivními videoloterijními terminály z 28.2.2013, č.j. IK/22/2013, odborné vyjádření č. 1/2013 soudního znalce Ing. Josefa Kyncla, vypracované na základě objednávky Sdružení provozovatelů centrálních loterních systémů a dalších her ohledně odborného technického výkladu slovního spojení „technické herní zařízení“.

K důkazu byla dále čtena ust. §§ 1 – 3 Obecně závazné vyhlášky Města Pelhřimov č. 4/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení, povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, článek 1 a 2 Obecně závazné vyhlášky Města Pacov č. 4/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení, povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, čl. 1-3 Obecně závazné vyhlášky Města Teplice č. 5/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu a metodické sdělení k místním poplatkům za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí, vypracované ministerstvem financí – odborem 26 majetkové daně, daň silniční, poplatky a oceňování, publikované dne 6.8.2010. Zástupci účastníků po provedení důkazů a po možnosti seznámit se s nimi nenavrhovali již žádné další důkazy. Závěrem nařízeného jednání setrvali zástupci účastníků na svých procesních stanoviscích, vyjádřených jak v rámci písemných podání, tak v rámci ústních projevů při jednání před soudem.

V.

Právní hodnocení soudu

[16] Krajský soud v Brně na základě včas podaných žalob přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jejich vydání. Dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné, že napadená rozhodnutí žalovaného byla vydána v souladu se zákonem.

Námítka proti legislativnímu procesu přijetí novely zákona o místních poplatcích

[17] Námítka žalobce dovolávající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, již byla vyřešena Ústavním soudem, a soud ji v souladu se závěry uvedenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 (dostupném na <http://nalus.usoud.cz>) shledal nedůvodnou. Nálezenem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 Ústavní soud zamítl návrh na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., in eventum, aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí zákona č. 183/2010 Sb.

[18] V odůvodnění nálezu Ústavní soud uvedl, že jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu. V této souvislosti rovněž poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, který deklaruje, že návrhem podávaným k projednávání věci je i návrh pozměňovací. Vazba zákona o podpoře sportu a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dána ustanovením § 6 písm. d) zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Dále odkázal na slova senátora J. K., který seznámil Senát s pozměňovacím návrhem a mimo jiné uvedl, že: „[...] zákon je o podpoře sportu a velmi souvisí s loteriemi a se sázkami, protože část výtěžků je používána na podporu sportu“. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

[19] Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. V legislativní proceduře nelze spatřovat porušení čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[20] V této souvislosti považuje krajský soud za vhodné upozornit na to, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy je vykonatelný nálezk Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby. V rámci jednání před soudem žalobce navíc právě s odkazem na citovaný nálezk Ústavního soudu uvedl, že na řešené námitce již netrvá, tedy fakticky omezil původně uplatněné žalobní body; proto předestřené závěry zdejšího soudu jsou uvedeny pouze jako doplňující celkový kontext projednávané věci.

Námitka k pojmu jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu

[21] Nesrozumitelnost textu novely podle žalobce spočívá v zavedení neurčitěho pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ jehož legální definice nebyla žalobcem v právním řádě nalezena.

[22] Před vyjádřením se k výše uvedené žalobní námitce soud považuje za nutné nejprve upozornit na to, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, již se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom, zda se provádí hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterijního systému (včetně interaktivních videoloterijních terminálů). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

[23] Pro vypořádání této žalobní námítky je třeba zohlednit § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, podle kterého se zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné, vlastnosti. Interaktivní videoloterijní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku

napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích. Tento závěr je v souladu s listinami předloženými žalobcem při jednání. Soud nezpochybňuje, že interaktivní videoloterijní terminál coby součást centrálního loterního systému má jinou technologickou povahu, než výherní hrací přístroj. To však nebrání tomu, aby podléhal předmětnému místnímu poplatku, což jednoznačně plyne i z argumentace soudu.

[24] V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a které je z pohledu funkční nedělitelnosti schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[25] Zdejší soud zohlednil rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, „že charakter interaktivních videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona (pozn. krajského soudu: tato definice se podle názoru vysloveného v nálezu vztahuje pouze na povolovací řízení k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 a násl. zákona o loteriích), neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku. Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku – jiné technické herní zařízení – považovat každý koncový interaktivní videoloterijní terminál.

[26] Je třeba si rovněž uvědomit celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé interaktivní videoloterijní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterijního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována.

[27] V této souvislosti lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenoáznamu pořízeného dne 23. dubna 2010, z třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky, vyplývá, jakým způsobem senátor J. K. seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...]K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - řekněme jim jednorucí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to

omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce.[...]“. Obdobně tento pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. května 2010: „[...] Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...] Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]“

[28] Vzhledem k tomu, že zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nerefletoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činí značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak i státní správě a obcím. Z výše citovaného odůvodnění senátora K. jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý normální „automat“ (řečeno terminologií použitou při projednávání novely zákona).

[29] Žalobce provozuje povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce jsou splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo jím provozovanou loterii nebo jinou podobnou hru, resp. jiné technické herní zařízení (interaktivní videoloterijní terminál), možno subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

[30] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje. Nicméně jak bylo uvedeno výše, lze pomocí interpretace dojít k závěru, že určité zařízení musí mít určité vlastnosti, aby pod tento pojem spadalo. V dané věci zařízení žalobce (interaktivní videoloterijní terminály) tyto vlastnosti splňovala, a byla proto správně zpoplatněna.

[31] Na základě výše uvedeného tak nelze dospět k závěru, že by poplatek stanovený za interaktivní videoloterijní terminály byl žalobci vyměřen nad rámec zákonem stanovené poplatkové povinnosti pro překročení zákonného rozsahu pojmu „jiné technické herní zařízení“. Dále nelze souhlasit s názorem žalobce, že by tímto postupem došlo k porušení čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod.

[32] Žalobcem předložené listiny provedené v rámci veřejného jednání před soudem k důkazu nejsou v rozporu se závěrem soudu vyjádřeným zejména v odstavci [23] tohoto rozsudku. Z korespondence mezi ministerstvem financí a Elektrotechnickým zkušebním ústavem vyplývá, že Elektrotechnický zkušební ústav, s.p. považuje za „technické herní zařízení“ centrální jednotku spolu s místní kontrolní jednotkou a koncovým zařízením (interaktivním videoloterijním terminálem) pro centrální loterní systémy (CLS). Ze shora citovaného odborného vyjádření č. 1/2013 soudního znalce Ing. Josefa Kyncle zejména vyplývá, že podle jeho názoru je technickým herním zařízením takové funkčně nedělitelné zařízení, které realizuje hru (hry), tj. umožňuje účastníkovi dobrovolný vklad (sázku) do hry (náhodný herní proces dle herního plánu s možností výhry, která není zaručena, a s možností výplaty výhry a hráčem vložených finančních prostředků převyšujících hodnotu vsazených částek za odehrané hry; v případě elektronických technických herních zařízení může (avšak nemusí) mít toto zařízení podobu terminálu, který je vzájemně počítačovou sítí spojen se vzdáleným serverovým centrem; s ohledem na skutečnost, že v případě vypnutí vzdáleného serverového centra nebo poruchy spojení zařízení nefunguje a neposkytuje žádnou hru, terminál sám o sobě z principu technicky nemůže být samostatným elektronickým technickým zařízením. Z citovaného stanoviska Institutu kontroly, o.p.s. vyplývá, že postup ministerstva financí spočívající ve vydávání povolení k provozování sázkových her provozovaných prostřednictvím centrálního loterního systému s interaktivními videoloterijními terminály, na základě ust. § 50 odst. 3 loterního zákona, byl v plném souladu se zákonem č. 202/1990 Sb. o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném do 31.12.2011; případný postup ministerstva financí spočívající v povolování těchto her nikoliv podle § 50 odst. 3 loterního zákona, nýbrž přímo podle části druhé loterního zákona, by byl naproti tomu zjevně nezákonný; vedle toho by byl výrazně nevýhodný pro společenské zájmy, k jejichž ochraně loterní zákon směřuje.

Námítky proti metodickému sdělení Ministerstva financí

[33] Žalobce dále zpochybňuje závěry Metodického sdělení k místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, publikovaného dne 6.8.2010 Ministerstvem financí – odborem 26 Majetkové daně, daň silniční, poplatky a oceňování (dostupné na webových stránkách Ministerstva financí).

[34] K těmto námitkám krajský soud nejprve v obecné rovině uvádí, že předmětem tohoto řízení je přezkum zákonnosti žalobou napadených správních rozhodnutí, jak jsou označena v tomto rozsudku, nikoliv citovaného metodického sdělení Ministerstva financí. Napadená správní rozhodnutí je soud povinen přezkoumat na základě konkrétních žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Námítky týkající se nesprávnosti žalobcem poukazovaných částí zmiňovaného metodického sdělení bez přímého označení v čem

konkrétně mají být žalobami napadená správní rozhodnutí nezákonná jsou na samé hranici projednatelnosti.

[35] Předmětné metodické sdělení se zabývá dvěma okruhy otázek. Nejprve otázkou, zda „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka, místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncového zařízení (interaktivní videoloterijní terminál)“. Metodické sdělení přitom vyslovalo kladnou odpověď na danou otázku. Druhou otázkou, kterou se metodické sdělení zabývá je, zda předmětem místního poplatku jsou povolená technická herní zařízení bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoliv. V metodickém sdělení je vysloveno, že nelze dovozovat, že technická herní zařízení mají být provozována, aby byla předmětem místního poplatku. Povolená technická herní zařízení jsou tedy předmětem poplatku bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoliv.

[36] Žalobce namítal, že pojmosloví užívané Ministerstvem financí neodpovídá zákonu o loteriích, rozhodnutím Ministerstva financí o povolení provozu loterií či jiných podobných her a dokonce ani obvyklé praxi mezi odborníky daného oboru. K tomu soud uvádí, že námitka je zcela nekonkrétní, směřující zjevně proti samotnému metodickému sdělení a je bez jasné vazby na žalobami napadená správní rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán v jeho žalobami napadených rozhodnutích navíc většinu žalobcem poukazovaných pojmů vůbec nepoužívá, rovněž tak je nepoživají napadená rozhodnutí žalovaného, která metodické sdělení komentují ve vztahu zda předmětem místního poplatku jsou povolená technická herní zařízení. Z těchto důvodů nevyhodnotil krajský soud žalobní námitku jako relevantní.

[37] Obdobné hodnocení zaujímá soud k žalobní námitce, že není zřejmé, co má odbor 26 na mysli pod pojmem „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“. Uvedená námitka zjevně směřuje proti samotnému metodickému sdělení. Prvostupňový správní orgán ani žalovaný žalobcem poukazovaný pojem vůbec nepoužívají. Řešená námitka je nedůvodná.

[38] Námitka subsumace interaktivního videoloterijního terminálu pod pojem technického herního zařízení (zejména ve smyslu zákona o místních poplatcích) byla soudem řešena výše.

[39] K námitce nesprávnosti a nepřesnosti textu metodického sdělení: „Tento závěr podporuje dále i skutečnost, že pod pojem povolené Ministerstvem financí je nutno rozumět nejen povolení pro centrální jednotku a alespoň pro jedno koncové zařízení, ale i následně vydávaná povolení pro další koncová zařízení, neboť pro každé z nich vydává Ministerstvo financí samostatné povolení.“ krajský soud uvádí, že uvedenou argumentaci prvostupňový správní orgán nezmiňuje, napadená rozhodnutí žalovaného uvádí v souladu s žalobcem, že o konkrétním umístění koncových zařízení CLS se rozhoduje formou změn původních rozhodnutí o povolení. V napadených správních rozhodnutích tedy absentuje žalobcem poukazovaná část znění metodického pokynu. Řešená námitka je proto nedůvodná.

[40] Krajský soud nad rámec shora vysloveného odkazuje v souvislosti s uvedenými žalobními námitkami také na vypořádání ostatních námitek, neboť spolu částečně souvisí (jedná se zejména o otázku předmětu místního poplatku).

[41] Dále žalobce polemizuje s posouzením otázky výběru místního poplatku z povolených či provozovaných jiných technických herních zařízení. Nesouhlasí se závěry Ministerstva financí, kde je uvedeno, že předmětem místního poplatku je každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené ministerstvem financí. Pro posouzení pojmu povolený a provozovaný žalobce poukazuje na obecně závazné vyhlášky města Pelhřimov č. 4/2010 a města Pacov č. 4/2010. Obecně závazná vyhláška města Pelhřimov č. 4/2010 vymezuje předmět poplatku v § 2 tak, že „*poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, které jsou v provozu*“. Obecně závazná vyhláška města Pacov č. 4/2010 pak v čl. 2 odst. 1 stanoví, že „*poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každé jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí*“. Žalobce je toho názoru, že správce poplatku nezákonně stanovil poplatek také za zařízení, která sice byla povolena, ale nebyla dosud umístěna a uvedena do provozu. Podle žalobce je tento postup nepřipustný.

[42] Ze znění zákona o místních poplatcích jednoznačně vyplývá, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu [§ 1 písm. g)] podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí [§ 10a odst. 1]. Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Obdobně se k tomuto vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99, které se týkalo staršího, avšak srovnatelného znění zákona o místních poplatcích.

[43] Obecně závazná vyhláška města Pelhřimov č. 4/2010 vymezuje předmět poplatku v § 2 tak, že „*poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, které jsou v provozu*“. Vznik poplatkové povinnosti je následně podle § 5 obecně závazné vyhlášky města Pelhřimov č. 4/2010 vázán na den, kdy je přístroj nebo jiné herní zařízení uvedeno do provozu. V souladu s tímto ustanovením vyhlášky byl žalobci správcem poplatku vyměřen poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Stejně tak stanoví vznik poplatkové povinnosti i žalobcem uvedená obecně závazná vyhláška Statutárního města Teplice č. 4/2010 a č. 5/2010. Pokud uvedené obecně závazné vyhlášky váží vznik poplatkové povinnosti na den uvedení herního zařízení do provozu, jedná se o přípustnou odchylku od zákonné úpravy, neboť okamžik vzniku poplatkové povinnosti je dán pravidly ve srovnání se zákonnou úpravou pro poplatníka mírnějšími.

[44] Obecně závazná vyhláška města Pacov č. 4/2010 pak v čl. 2 odst. 1 stanoví, že „*poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každé jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí*“. Vznik poplatkové povinnosti je pak upraven v čl. 3 obecně závazné vyhlášky města

Pacov č. 4/2010 tak, že „za jiné technické herní zařízení se poplatek platí ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo jiné technické herní zařízení povoleno“. Takto stanovený vznik poplatkové povinnosti zcela odpovídá §10a zákona o místních poplatcích.

[45] Nad rámec uvedeného je soud nucen konstatovat, že soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny zasahovat do obecně závazných vyhlášek obcí, ve smyslu jejich rušení pro rozpor se zákonem, neboť takový postup by byl nepřipustným zásahem do ústavně zaručeného práva na územní samosprávu obcí.

[46] Dále žalobce namítá, že pokud by byl akceptován výklad provedený v Metodickém sdělení Odboru 26 Ministerstva financí, byl by jeden úkon správního orgánu zatížen dvojitou povinností. Této námitce nelze přisvědčit, neboť poplatek lze chápat jako peněžitou dávku zákonem stanovenou, nenávratnou, vybíranou státem nebo jinými veřejnoprávními korporacemi za zákonem stanovené úkony jejich orgánů. V případě místních poplatků je tímto zákonem zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích. Místní poplatek je nenávratná částka, která plyne do veřejného rozpočtu obce a většinou je za ni poskytnut ekvivalent resp. protiplnění ze strany obce. U poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu lze toto protiplnění spatřovat v tom, že obec do jisté míry toleruje na svém území zařízení sloužící k provozování loterií nebo jiných podobných her, které mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí (k negativnímu vlivu loterií a jiných podobných her viz blíže nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10). Tento poplatek tedy splňuje obě funkce místních poplatků. Jednak funkci regulační, která limituje počet výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení a jednak funkci fiskální, která slouží k zajištění příjmů obce. Jeho výše je pak stanovena pevnou částkou. Na druhou stranu u správního poplatku podle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, lze v dané věci protiplnění spatřovat ve vydání povolení správním orgánem k provozování loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, což je nutný předpoklad pro provozování loterie či jiné podobné hry. Jeho výše je naopak stanovena procentuální částkou ze zisku dosaženého provozem herního zařízení.

Navýšení místního poplatku

[47] Ve věci vedené pod sp. zn. 30Af 72/2011 žalobce brojí proti postupu správce poplatku, kterým došlo k navýšení místního poplatku pro jeho pozdní úhradu na dvojnásobek. Žalobce požaduje, aby byl tento postup správce poplatku soudem prověřen.

[48] Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce správci poplatku ohlásil dne 30.9. a 11.11.2010 provozovaná technická herní zařízení s výhradou, že se jedná o interaktivní videoloterijní terminály, které podle názoru žalobce nejsou samostatným zařízením a jsou pouze jednou ze tří součástí jediného technického celku – centrálního loterního systému. Žalobce vyslovil názor, že tento elektronický systém či jeho některou část nelze režimu místních poplatků podřídít; pokud by však správce poplatků byl jiného názoru, požádal žalobce o vydání platebního výměru, ve kterém by místní poplatek byl stanoven. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného dále vyplývá, že mezi účastníky řízení není sporné, že předmětný poplatek nebyl ve lhůtě splatnosti zaplacen, proto bylo

žalobci dne 25.11.2010 zasláno upozornění na nedoplatek ve výši 17 827,- Kč a zároveň byl žalobce vyzván, aby dlužnou částku dodatečně zaplatil do 15 dnů od doručení upozornění; současně byl žalobce upozorněn, že pokud poplatek nebude zaplacen ani v dodatečné lhůtě, vyměří poplatek Městský úřad Pelhřimov platebním výměrem a včas nezaplacené poplatky zvýší až na trojnásobek. Jelikož žalobce ani v dodatečné lhůtě poplatek nezaplatil, přistoupil správce poplatku jak k vyměření místního poplatku platebním výměrem na částku 17 827,- Kč, tak zároveň k jeho navýšení platebním výměrem na částku 35 654,- Kč. Jak stanoví obecně závazná vyhláška města Pelhřimov č. 4/2010 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení, povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, v případě, že poplatek nebude včas zaplacen nebo nebude zaplacen ve správné výši, vyměří správce poplatku poplatek platebním výměrem a včas nezaplacené poplatky nebo jejich nezaplacenou část může zvýšit až na trojnásobek (viz § 8 citované vyhlášky). Podle § 7 této vyhlášky je poplatek splatný při povolení provozování výherního hracího přístroje nebo jiného herního zařízení na dobu a) tří měsíců – najednou 15. dnem od zahájení provozu, b) šesti měsíců – ve dvou splátkách odpovídajících délce provozu v tříměsíčním cyklu, a to první splátka 15. dnem od zahájení provozu, druhá splátka 15. dnem čtvrtého měsíce provozu, c) dvanácti a více měsíců – ve čtyřech a více splátkách odpovídajících délce provozu v tříměsíčním cyklu, a to první splátka 15. dnem od zahájení provozu, další splátky vždy do 15. dne prvního měsíce příslušného tříměsíčního cyklu; poplatek přitom může být zaplacen jednorázově v termínu do 15. dne od zahájení provozu. Žalobce se neuhrazením poplatku ve stanovené lhůtě ocitl v prodlení a správce poplatku byl tudíž oprávněn poplatek zvýšit, a to až na trojnásobek. Postup, kterým byl poplatek zvýšen na dvojnásobek zcela odpovídal zákonným možnostem. Podle ust. § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích platí, že včas nezaplacené nebo neodvedené poplatky nebo část těchto poplatků může obecní úřad zvýšit až na trojnásobek; toto zvýšení je příslušenstvím poplatku. V rámci návrhu na zahájení řízení žalobce konkrétně nerozporoval nezákonnost tohoto zvýšení místního poplatku mimo rámec běžných žalobních bodů, jak byly použity v případě vyměření místního poplatku, nikoliv jeho zvýšení. Až v rámci nařízeného ústního jednání žalobce doplnil, že toto zvýšení považuje za nepřiměřené a příliš tvrdé. Prodlení s úhradou bylo přitom způsobeno pouze tím, že žalobce chtěl vědět, jaké jsou jeho právní povinnosti, přičemž žalovaný mu nebyl schopný jeho povinnosti objasnit. Ze shora uvedeného však vyplývá, že žalobce byl o svojí povinnosti uhradit místní poplatek správcem poplatku informován (viz upozornění z 25.11.2010, v jehož rámci byl žalobce vyzván, aby dodatečně zaplatil dlužnou částku a byl upozorněn, že nedojde-li k dodatečnému zaplacení, vyměří Městský úřad Pelhřimov kromě místního poplatku i jeho zvýšení až na trojnásobek). Důvodem pro včasné neuhrazení místního poplatku byl tedy nesprávný právní názor žalobce. Uvedenou okolnost však nelze označit za takovou, která by zapříčinila nepřiměřenost či tvrdost zvýšení místního poplatku, přičemž žalobce k uvedené tvrdosti či nepřiměřenosti žádné další skutečnosti neuvádí. Správce místního poplatku měl přitom možnost zvýšit včas nezaplacený poplatek až na trojnásobek. Uvedená námitka nebyla proto soudem shledána jako důvodná.

Obiter dictum

[49] Jako *Obiter dictum* soud připomíná legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích

a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterijní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterijním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterijní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý koncový interaktivní videoloterijní terminál. Tím byl nepřímo potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i správné argumentační závěry správce poplatku a žalovaného. Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterijní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her.

[50] Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žaloby jako nedůvodné postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

[51] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem;

to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26.3.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu